

Giới thiệu Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!

Truyện Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo! của tác giả Tân Ngôn Cổ Ngữ thuộc thể loại Ngôn tình, trọng sinh, hắc. Cũng chỉ vì nhiệm vụ mà cô phải hy sinh, bất chấp mọi khó khăn cam khổ và không từ mọi thủ đoạn để hoàn thành.

Cho đến khi kết thúc sự việc cô bàng hoàng nhận ra mình chỉ là một người con gái và mãi mãi cũng chỉ là người con gái có trái tim mềm yếu, đến tận bây giờ mới hay biết. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc, sự hối hận của cô còn có thể quay đầu? Những hy sinh của cô có thể giúp gì cho cô ở bước đường sắp tới?

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hồi ức

“Đến đây.”

“Haha.Trình Thiên, đến bây giờ mày vẫn ngu ngốc như lúc trước.” Điều cười quái gở của hán vang lên kèm theo âm thanh của sự chết chóc.

“Mạc Dao, em đến đây cho tôi.”

“Trình Thiên, em xin lỗi.”

“Em xin lỗi.”

“Xin lỗi..”

“Xin lỗi....”

Khung cảnh máu me biến mất, thay vào đó là một khu rừng âm u, mịt mờ. Ở đâu đó trong không trung vẫn vang vọng lên hai tiếng “Xin lỗi”.

Giữa khu rừng sắc mùi chết chóc là một cô gái đẹp tuyệt trần. Trên người cô là một chiếc váy trắng, mái tóc đen mượt thả dài đến ngang lưng, đôi mắt như hồ sâu hun hút, không có thần, cũng chẳng có hồn, cứ như vậy lia bước về phía trước, đột nhiên cô trở nên hoảng loạn, miệng vẫn luôn lầm bầm hai tiếng “xin lỗi”. Bóng đêm nổi lên như con bão, cuốn tròn mọi thứ vào bên trong, một nơi u ám không lối thoát.

...

Cô tỉnh dậy trên chiếc giường rộng lớn, mồ hôi nhễ nhãi thấm cả vào váy áo. Nỗi sợ hãi trên gương mặt cũng chẳng che được dung nhan tuyệt sắc của cô.

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. Cô giật mình, tỉnh thức trong cơn mê say. Thở một hơi dài, cô cất giọng lạnh lùng:

“Vào đi”

Cánh cửa bật mở, một tên bạn đồ đen cung kính bẩm báo

“Bẩm, hán đã chết. Đây là tin ở Cửu Lâu vừa truyền đến.”

Cô bình thần đứng lên, ra lệnh:

“Ngươi lại đây.”

Tên kia ngoan ngoãn lại gần, vẻ mặt vẫn luôn cung kính như lúc trước. Cô đánh giọng:

“Ngẩng mặt lên”

Tên kia do dự một hồi rồi chậm rãi ngẩng lên, bỗng, đôi mắt của hán tròn tròn rồi ngã lã ra chết.

Máu đỏ đã nhuộm đầm đôi bàn tay mảnh khảnh đầy vết chai nhọ của thiếu nữ kia. Cô như một thiên thần sa đoạ, đôi đồng tử đen láy đã nhiễm thêm vài phần huyết sắc.

Cô chậm rãi rời bước, ra khỏi phòng, tiến về nơi cao nhất của toà nhà. Một căn phòng xa hoa, lộng lẫy.

Trước mặt cô là cánh cửa được làm bằng gỗ quý, những hoa văn được điêu khắc kì công. Cô đặt tay lên quả đấm hình sư tử, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Trên chiếc ghế được bọc nhung và nệm vàng là một người đàn ông, dung nhan kiều mị, cả người toát ra một vẻ nóng bỏng. Chiếc áo sơ mi có hoa văn sắc sảo nhìn như vẽ sắp rớt khỏi người hắn. Một gã đàn ông như vậy sẽ khiến cho bất kì người phụ nữ nào nhìn vào cũng sẽ say.

Nhưng cô lại không buồn nhìn tới những thứ đó. Ánh mắt lia tới khuôn mặt thân quen ấy, cô không kiềm được mà tự chế giễu bản thân. Đó là người đàn ông cô từng yêu, cô bất chấp tất cả để chiếm được một ánh mắt hững hờ của hắn. Cô sai rồi, cô thực sự sai rồi. Nhưng cô biết, bây giờ hối lỗi thì đã muộn lắm rồi.

“Tại sao?!” cô bình thản hỏi hắn. Ẩn sâu trong sự bình thản ấy là sự đau đớn và tuyệt vọng.

“Dao Dao, cô phải biết là sát thủ thì cái khó giữ nhất đó là lời hứa”

Hắn cười, một nụ cười quái gở, chất giọng khàn khàn của hắn khiến cho cô cảm thấy ghê tởm.

Cô không trách hắn, bởi vì cô đã không còn tư cách nào để trách nữa rồi. Người sai trước giờ vẫn chỉ có mình cô, nếu cô đã sai vậy thì cô cũng nên chuộc lại lỗi lầm.

“Duệ Quân, tôi đến đây để nói lời tạm biệt. “ cô chậm rãi giải bày.

“Không, Mạc Dao, cô.....” Duệ Quân dường như hiểu ra điều gì đó nhưng, mọi thứ đã quá muộn. Cô đã tự sát.

Chiếc váy trắng đơn thuần giờ đây đã được vẽ thêm một bông hoa, bông hoa máu đỏ thẫm trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Phát súng bắn thẳng vào tim cô tạo nên một lỗ hồng, thay thế nhụy để kết hợp với hoa máu.

Hắn sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, nhanh như chớp tiến đến bên cô, hắn ngã gục bên thân xác cô, rồi gào thét trong vô vọng.

“MẠC DAO.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngày Cuối Cùng

Mùa đông ở Paris thật lạnh, những bông tuyết chậm chậm rơi đầy trời. Cả thành phố như quả cầu tuyết, bản tình ca mùa đông vang lên êm dịu ở quảng trường rộng lớn.

Trong một toà nhà cao tầng.

Cộc, cộc, cộc. Tiếng gõ cửa vang lên. Một âm thanh trầm ấm truyền từ bên trong ra.

“Vào đi.”

Tiếng giày cao gót vang lên khi chạm vào nền đất. Người đàn ông trung niên ngồi bên bàn làm việc không buồn ngẩng đầu. Mái tóc được vuốt lên một cách điệu nghệ, bộ vest màu tối góp phần tăng thêm sự sang trọng và lịch lãm của một quý ông.

Không gian tĩnh lặng một cách kì lạ, đến nỗi quý ngài trầm tĩnh kia cũng phải ngược đầu lên nhìn. Đôi mắt của ông loé lên một tia kinh ngạc, ông thâm trầm mở miệng:

“Cô là ai?!”

Cô im lặng tiến lên, nhẹ tay thả bức thư xuống bàn làm việc, cô thản nhiên lên tiếng:

“Mời”

Ông cảnh giác, cầm bức thư trên tay, cẩn trọng đọc từng chữ, sự kinh ngạc cùng sợ hãi cứ thế mà tăng lên.

Khuôn mặt tái nhợt, tay không tự chủ được mà run lên, nhịp tim cũng theo đó mà tăng dần cho đến khi ông đọc xong bức thư thì, Bàng, tiếng súng vang lên, viên đạn theo một đường thẳng bắn ra, ghim vào giữa lồng ngực ông.

Dòng máu đỏ tươi chảy ra như nước, hai con ngươi trợn lên trông thật kinh dị. Ông chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi gục ngay tại chỗ.

Tiếng còi báo động vang lên ồm ồm, giữa sự hỗn loạn và cảnh tượng máu me đầy chết chóc ấy, cô thần nhiên nở một nụ cười, rồi quay người biến mất.

Cùng lúc đó, đội cảnh vệ ập vào. Trước mắt họ là một cảnh tượng kinh hoàng, căn phòng trống trơn không một bóng người, chỉ còn lại vũng máu đọng trên ghế và vỏ đạn rớt trên tấm thảm đỏ dày cộm. Người đi trả lại sự bình yên vốn có của cảnh vật

Trên những nẻo đường của Paris là một bóng xe xám bạc, sở dĩ nói bóng xe là vì chiếc xe này chạy nhanh đến nỗi người ta không thể nhìn thấy hình dạng của nó cũng như không thể biết được vận tốc hiện tại của nó là bao nhiêu.

Trong xe là một người phụ nữ trẻ trung và xinh đẹp, cô không đẹp đến nỗi nghiêng thành đổ nước nhưng cô có thể giống như thuốc phiện làm cho con người ta lâm vào mê ảo, không biết thực hư thế nào.

Bàn tay mảnh khảnh của cô chạm vào màn hình ảo trên bộ điều khiển. Lập tức, một giọng nói máy móc vang lên trong không trung.

“Tôi là Puru, thư ký của Boss “

“Puru, nói với Boss là 7h sáng ngày mai, hần sẽ có một cuộc hẹn với tôi. “ Cô nói

“Puru hiểu “ giọng nói máy móc lại vang lên lần nữa rồi mất hẳn.

Tâm trạng của cô hôm nay tốt đến mức cô không kiềm chế được cảm xúc mà buột miệng ngân lên vài câu hát.

Trong chốc lát tốc độ của xe lại tăng thêm vài bậc, cây kim đo chỉ số vận tốc đã xuống hết nấc, chiếc xe như một con gió lốc quét ngang thủ đô xinh đẹp của Pháp.

Người đến thật nhanh mà đi cũng vội vã, chưa kịp dừng lại ngắm giây phút bình yên đã phải thoái lui để về vùng đất ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tự Do

6h30 sáng, cô bước xuống phi trường, vẫn là cái cảm giác quen thuộc này. Mặc dù, cô sinh ra ở Trung Quốc nhưng cô sống và lớn lên tại New York, Hoa Kỳ. Có thể nói đây chính là quê hương thứ hai của cô và cũng chính là nơi cô ghét nhất bởi vì vùng đất này gọi là nơi cô bắt đầu sự nghiệp sát thủ của mình.

Không vội bước theo đoàn người đang lần lượt tiến về phía cổng ra vào, cô chậm rãi dạo vài vòng quanh sân bay, hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn quả trứng to tròn trên bầu trời rồi lấy chiếc điện thoại trong giỏ xách, gõ tay hình chữ V, chụp một bức thật lung linh dưới ánh nắng nhạt màu.

Tiếp đến cô nhanh chóng vào weibo của mình, đăng bài lên kèm theo tấm hình khi nãy, chỉ cần nhìn những lượt like và hàng tá comment cứ liên tiếp tăng dần như đổ nước thì lòng cô cũng mãn nguyện rồi.

Ra khỏi cổng chính, cô bắt taxi ven đường rồi từ từ tiến về phía thành phố. Đúng 7h kém 5, cô xuất hiện tại bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất thành phố.

Nhìn cánh cổng sắt đồ sộ trước mặt, cô thăm cảm thán một tiếng rồi tiến bước vào.

Bên trong là một khung cảnh vô cùng u ám, giữa một đám người nhìn như ma không ra ma, quỷ không ra quỷ này lại thấp thoáng một bóng trắng phập phờ.

Tiếng nhạc vô cùng thê lương và bi ai bỗng cất lên từ một phía nào đó quanh đây, nhìn quang cảnh non sông hữu tình như thế này cô nhìn không được mà lòi điện thoại ra làm vài tâm, nhưng một thân ảnh đã khiến cô phải ngưng ngay cái ý định quai gở này lại, bởi vì cái bóng trắng phập phờ khi nãy không nghĩ ngờ gì nữa đó chính là sếp của cô Duệ Quân, người đứng đầu tổ chức tình báo và sát thủ Âm Mị.

Cô thở dài, bước tới chỗ chiếc loa được giấu sau chậu bông, nhấn nút tắt, tiếng nhạc cũng theo đó mà ngưng lại. Đám người đang múa loạn xạ lúc này cũng đã dừng hẳn, ngoan ngoãn theo tiếng nhạc lui về phía sau hậu trường.

Quang cảnh hoang vắng có phần u ám này khiến cô có chút không quen được. Trước mặt cô chỉ còn cái bóng trắng phập phờ khi nãy, không ngần ngại, cô ngay lập tức phang thẳng cái túi xách trong tay vào mặt người đối diện.

Một phút sau, trên băng ghế đá dưới cây đại thụ là hai người, một nam, một nữ. Nhìn vào là thấy, người nữ là một đại mỹ nhân, ăn mặc rất sang trọng quý phái. Còn người nam thì khá là.... kì quái.

Dưới mái tóc đen dài là một gương mặt vô cùng tà mị, mắt phượng bên bầm, bên tím, môi cười đúng chuẩn hồ ly, da mặt có phản ứng đỏ, chắc là do khi nãy va chạm hơi mạnh. Chung quy thì vẫn còn có bộ dạng của một con quỷ.

Cô bình tĩnh, nở một nụ cười đúng chuẩn, rất tự nhiên lấy phong thư trong túi xách ra, đặt lên bàn rồi đẩy về phía đối diện.

“Hửm?! “ hấn lên giọng đầy hàm ý.

“Tôi nghĩ việc. “ cô nhàn nhã giải thích.

“Ai cho cô nghĩ. “ hấn nheo mắt, âm hiểm nhìn cô.

“Rất đáng tiếc, nhưng mà, tôi nghĩ việc rồi. “ nói xong, cô không ngần ngại đứng lên, quay người, bước đi.

“Rồi cô sẽ phải hối hận. “ trên mặt hấn không còn nụ cười như trước, chỉ có sự âm hiểm và tàn độc là hiện rõ.

Nghe thấy câu nói của hấn, cô không hề lo sợ mà chỉ nhếch môi cười, đẩy mắt vụt qua một tia tính toán.

Cô biết rõ nhưng gì mình đang làm và cô sẽ không để bản thân hối hận vì những hành động của mình một lần nữa. Bắt đầu từ giây phút này, cô sẽ trở thành một con người khác, sống một cuộc sống khác và hoàn thành ước nguyện của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Gặp Lại

Rời khỏi bệnh viện, cô nhanh chóng bắt taxi, di chuyển về phía sân bay. Trong đầu cô bây giờ chỉ còn lại sự phấn khích, mừng rỡ và một chút mong chờ, bởi vì nơi cô sắp đến chính là Thượng Hải, quê hương đầu tiên của cô và cũng là nơi cô gặp hấn.

Thượng Hải hay còn gọi là Gái đi*châu Á, sở dĩ người ta gọi như vậy là vì nơi này đã từng là trung tâm của tội phạm, ma túy và mại dâm.

Hiện tại, Thượng Hải đã được nâng lên một tầm cao mới, không còn là trung tâm của tội phạm nữa mà nó chính là nơi mua bán và sản xuất vũ khí lớn nhất châu Á.

Mặc dù không có lệnh chính thức từ nhà nước, nhưng các tập đoàn kinh doanh vũ khí vẫn được phép hoạt động trá hình dưới hình thức kinh doanh bình thường.

Những bang phái lớn nhỏ trong thành phố cũng được phép hoạt động chỉ cần không phạm vào luật của ông trùm hắc đạo Trình Thiên.

Hiện tại, Mạc Dao đã tới thành phố sau một ngày bay mệt mỏi, bây giờ điều quan trọng nhất mà cô cần làm đó là tìm chỗ nghỉ.

Cô tùy tiện tìm một khách sạn ven đường rồi vào thuê phòng, tắm rửa xong rồi lại xuống phố đi dạo.

Khung cảnh buổi sáng ở đây cũng không tệ, trời xanh, gió thổi nhẹ nhàng mang lại cảm giác mát dịu, không nắng nóng gay gắt chỉ có những tia nắng dịu êm.

Đường phố khá đông đúc, người đi bộ cũng khá nhiều, đa số là những thành phần trí thức hoặc là những nhân viên công sở đang đi làm.

Cô không ngờ một sát thủ như cô cũng có ngày được hưởng thụ cuộc sống một cách bình yên như thế này. Nếu như trước kia thời gian là vàng bạc, là mạng sống đối với cô thì bây giờ, nó đơn giản chỉ là thời gian, trôi qua một cách lặng lẽ âm thầm.

Cô biết, khung cảnh này sẽ chẳng tồn tại được bao lâu, bởi vì cô còn có ước nguyện của đời mình, để đạt được nó thì cô phải trả giá, có thể là bằng thời gian, tính mạng hay cả cuộc sống yên bình này.

Những suy nghĩ cứ lặng lẽ đi vào đầu cô, cô thờ thẩn bước đi giữa dòng người vội vã, bất chợt cô va phải một người, ly nước trên tay người kia đổ hết vào áo của cô, dòng nước lạnh giá khiến cô chợt rùng mình, cái cảm giác áo quần dính hết vào người lại thêm mùi cà phê nồng nặc như thế này khiến cô có chút không chịu được.

Người kia vội vã lên tiếng trước, vì cả hai đều cúi đầu nên chẳng ai thấy được mặt ai, dù gì cũng là do cô bất cẩn va vào nên cô cũng chẳng tính toán gì, mà người kia cũng khá dễ tính cho nên cả hai cứ như vậy mà cho qua.

Đi được vài bước, cô đột nhiên nhớ tới điều gì đó, bước chân dừng hẳn, khi cô vội vã quay đầu lại thì người kia đã đứng sững ở đấy, trầm trầm nhìn cô,

cả hai chẳng hẹn mà cùng đồng thanh hét lên:

“Y Y / Dao Dao “

“Cậu...” cô ngáp ngừng lên tiếng như muốn khẳng định điều gì đó.

“Đừng nói là cậu cũng được trùng sinh đó nha. “ cô nàng kia vẻ mặt như không thể tin được lên tiếng.

Sau khi nghe xong câu đó, cô lập tức nở nụ cười. Nhìn thấy nụ cười của cô thì cô nàng kia cũng đã hiểu được tình huống gì đang xảy ra.

Một cuộc trùng phùng bất ngờ, không ai đoán trước được điều gì tiếp theo sẽ xảy ra, nhưng cô biết, nếu như Phấn Y Y đã ở đây thì người kia cũng sẽ chẳng ở đâu xa xôi. Có lẽ con đường truy phu của cô bắt đầu sớm hơn cô nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chạm Mặt (1)

Màn đêm buông xuống, cả Thượng Hải như viên kim cương lấp lánh trên biển. Hàng trăm con đường lên đèn màu rực rỡ, những con phố dài đầy ánh sáng người từ khắp mọi nơi về đây.

Trong con ngõ vắng ở phía Tây thành phố là một quán rượu được xây dựng theo phong cách cổ điển, người trong giới đều biết quán rượu này là nơi buôn bán vũ khí lớn nhất thành phố.

Ở đây có vài luật lệ khá kì quái đó là không phải người trong giới thì không được vào. Cẩm chó, phụ nữ và trẻ em. Muốn vào cửa thì phải xưng tên và đưa lệ phí, chỗ ngồi tốt hay xấu là dựa vào lệ phí. Đã vào thì nhất định phải uống rượu, không uống không được phép về.

Trước cửa là một người đàn ông trông rất cao to vạm vỡ, gương mặt khá bặm trợn chắc hẳn là người gác cổng.

Phía xa, một chiếc xe màu bạc chạy đến, cánh cửa hé mở, một đôi chân thon dài bước xuống, chiếc sườn xám ánh tím như một đoá hoa bao trùm lấy thân ngọc của cô, mái tóc đen mượt nay đã được uốn cong và quấn gọn lên bằng một chiếc trâm cài gỗ.

Đôi giày cao gót như ôm chặt vào bàn chân ngọc ngà của cô, ánh mắt mê người cùng đôi môi nhỏ luôn mang theo một nụ cười.

Cô ngược nhìn tấm bảng khắc hai chữ lớn Kim Diện, người vừa định bước vào cửa thì một cánh tay to bự đã chắn ngang trước mặt, chất giọng khàn khàn của gã vang lên:

“Ở đây cẩm chó, phụ nữ và trẻ em”

“Con mắt nào của cậu thấy tôi là phụ nữ. “ Cô nghiêng đầu nhìn gã, nụ cười cợt nhả của cô khiến gã rét tận đáy lòng.

Gã im lặng, kiên quyết không nhìn cô. Chợt cánh tay của cô lao đến, đập thẳng vào mắt bên trái của gã, thân hình to lớn lập tức ngã xuống, gã ôm mắt hét lên, bên trong không ít người ngó ra ngoài.

Một bóng người từ bên trong lao ra, nhìn kĩ thì ra là một chàng trai trẻ tuổi rất có phong thái của một quân lý, hắn dang tay ôm trọn Mạc Dao vào lòng, ngăn không cho cô đánh tiếp.

Mạc Dao lúc này cũng ngược lên nhìn người đang ôm mình, thấy gương mặt quen thuộc, cô nhất thời nở nụ cười tươi rồi vòng tay ra sau, xoa xoa đầu người kia vài cái, hài lòng nhìn mái tóc rối bù của “hắn”.

“Y Y, cứng cũng thật là... để chị chờ lâu muốn chết “ Cô lưu manh nói.

Phấn Y Y đầu đầy hắc tuyến nhìn cô, “hắn” mở miệng, điệu bộ van xin nói:

“Chị hai à, làm ơn đi, chị chỉ mới về thôi đó.” nói xong “hắn” nhìn xuống tên gác cổng còn nằm ôm mắt ở dưới đất, đá đá vài cái rồi kêu người khác ra thế chỗ gã.

Phấn Y Y chỉnh bộ tóc giả của mình lại rồi ôm eo cô, giọng hào hoa công tử:

“Đi thôi, người đẹp “

Mạc Dao và Phấn Y Y bước tới quầy bar, cô nghiêng người ngồi lên ghế cao, đôi chân dài ẩn sau tà váy khiến không ít gã ở đây nhìn qua. Phấn Y Y hưng phấn hỏi:

“ Hôm nay cậu uống gì?! “

Cô nhủ mầy suy nghĩ rồi trực tiếp gọi một ly Bourbon, Phấn Y Y nghe vậy, buồn chán lắc đầu rồi gọi một ly Vang đỏ.

Trong lúc chờ rượu, Mạc Dao nhìn quanh một vòng, ánh mắt cô nung nấu một tia nhớ thương mãnh liệt. Mọi khung cảnh, góc gách như in sâu vào tâm trí cô, một bóng dáng bất chợt xuất hiện trong đó rồi lướt nhanh như chưa từng có. Cô quay đầu, cất giọng hỏi Phấn Y Y:

“ Y Y, hôm nay... anh ấy có đến không?! “ Gương mặt cô hết sức bình thản nhưng ẩn sâu trong giọng nói vẫn là sự bi thương đến vô cùng.

“ Có. “ nụ cười trên môi chợt tắt, Phấn Y Y nghiêm túc trả lời. Cô vừa định nói thêm gì đó, bất chợt một nhân viên phục tiến đến báo với cô:

“ Lễ quản lý, người hát hôm nay bỗng nhiên bị đau bụng, hiện tại không có ai thay thế được, ông chủ đã sắp tới rồi. “

Phấn Y Y nhủ mầy, cô đang định nói gì thì Mạc Dao đột nhiên lên tiếng:

“ Y Y “

“ Hử?! “

“ Để tớ. “ Thần sắc cô trở nên nghiêm túc, Phấn Y Y bỗng có cảm giác gì đó không lành.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chạm Mặt (2)

Ngoài cửa, một chiếc Rolls - Royce Gosh chậm chậm chạy tới, thân xe phủ một lớp bột kim cương, ánh lên màu bạc sang trọng, biển số xe 8888 lại càng cho biết độ cao quý của chủ nhân chiếc xe.

Cạch, cửa xe mở ra, bước xuống là một người đàn ông cực kì điển trai với bộ vest màu tối. Gương mặt cương nghị với biểu cảm lạnh ngán năm như một khiến không ít cô gái hận không thể nhào tới mà ăn thịt.

Luồng khí lạnh quanh người lại càng tăng thêm độ quyến rũ đối với nữ giới... và cả nam giới. Trên gương mặt ấy là một vết sẹo nằm gần đuôi mắt phải, không những tăng thêm độ uy phong mà còn tăng vẻ độ thâm mỹ, người đàn ông này thật đúng là làm cho người ta sững hai con mắt.

Cộp, cộp, cộp. Hắn tiến vào, cả thế giới của cô như thu gọn lại chỉ bằng hắn. Gương mặt cô bây giờ chỉ còn lại sự ôn hoà, nhu thuận, đôi môi bỗng nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt tràn ngập nỗi nhớ không tên, thấy hắn yên vị, cô bắt đầu cất giọng hát.

Chất giọng ngọt ngào của cô mang một nỗi ưu sầu, từng ánh mắt, từng cử chỉ đều khiến người ta cảm nhận được sự bi thương trong đó.

Giai điệu cổ vang lên, càng lúc càng có nhiều người chìm sâu vào bài hát, chỉ duy có hắn, vẫn luôn âm trầm nhìn cô, sát khí của hắn ngày một tăng theo bài hát, khi cô hát xong lời cuối cùng, hắn bật dậy, ra lệnh cho hai tên hộ vệ bên cạnh:

“ Đem cô ta vào phòng. “

“ Vâng. “ hai gã trả lời một cách máy móc rồi quay người đi đến chỗ cô.

Mạc Dao nhìn theo bóng lưng của anh rồi nở nụ cười thật tươi, hoàn toàn không có dáng vẻ của một người bị bắt đi. Cô đưa mắt liếc ngang qua hai gã kia làm chúng lạnh cả sống lưng, đôi tay vươn ra định bắt lấy cô cũng vô thức dừng lại giữa không trung.

Cô nhắc gót đi trước còn hai gã kia thì theo sau, khung cảnh này nhìn giống như vệ sĩ đang bảo vệ cô chủ thì đúng hơn là bắt người.

Trong phòng, không khí u ám đến đáng sợ, chính giữa ghế salong được bao bọc bằng nhung đỏ là một người đàn ông. Gương mặt thâm trầm nay đã biến thành quý dữ, đôi mắt khát máu vô cùng hung tợn, sát khí quanh người càng lúc càng dày đến cả cận vệ bên cạnh là A Kiều cũng phải đứng xa vài mét.

Khi cô bước vào lại không cảm thấy được tình hình căng thẳng ở bên trong bởi vì trong mắt cô giờ đây chỉ còn lại hình dáng của ai đó, nỗi nhớ bấy lâu nay lập tức được lấp đầy.

Nhận được tín hiệu của A Kiều, hai tên hộ vệ bên cạnh tiến lên đỡ hai vai, ép cô quỳ xuống. Mặc dù có chút khó chịu nhưng cô cũng không phản kháng, bởi vì chính chủ còn chưa lên tiếng thì cô nào dám ý kiến gì.

Hắn đưa ly rượu lên mũi, hít một hơi thật sâu rồi uống một hớp hết sạch, bên mép còn vương lại vài giọt vang đỏ, chiếc áo sơ mi đã cởi hai nút đầu làm lộ

ra màu da bánh mật bên trong, hơi thở mạnh mẽ khiến lồng ngực nhấp nhô như sóng biển, nhìn yết hầu hần cử động cô cũng không nhìn được mà nuốt nước miếng vài lần.

Ở bên cạnh, A Kiều chứng kiến hết cảnh này cũng có vài phần tán thưởng cùng nghi hoặc dành cho cô, một người phụ nữ có thể bu rầu đến mức nào mới không sợ hãi trước uy nghi của chủ nhân nhà hần, ngược lại còn lộ ra ánh mắt thèm khát điên cuồng như vậy a???

Hần uống hết ly rượu, lấy lại bình tĩnh rồi nghiêng đầu, đối diện trực tiếp với ánh mắt của cô. Điều bất ngờ là khi nhìn vào mắt cô, con giận dữ của hần nay đã tiêu tán mất một nửa mà thay vào đó là sự hứng thú của hần dành cho cô gái bí ẩn này. Hần cất giọng khàn khàn hỏi:

“Cô có biết cô đã phạm tội gì không?!”

“Biết. “cô biết chứ, cô đã phạm vào điều tối kỵ của hần, bài hát khi này cô hát đã gọi cho hần về một kí ức không tốt, có lẽ đó cũng là sai lầm duy nhất mà hần phạm phải từ khi sinh ra đến giờ.

“Biết mà còn dám làm?! “hần nghi hoặc hỏi cô

“Tôi làm cũng là vì anh đấy. “ cô nhàn nhã trả lời.

“Hừ, vì tôi?! Cô có thể làm bất cứ điều gì vì tôi sao?! “ Hần khinh bỉ

“Ừm. “ Cô cười gật đầu.

“Kể cả chết?! “

“Ừm, kể cả khi chết “ câu trả lời của cô không làm cho hần kinh ngạc mà trái lại ánh mắt chân thật của cô khiến hần sợ hãi. Hần sợ điều gì? Sợ rằng sẽ có một lúc nào đó cô vì hần mà chết sao?

Thu lại suy nghĩ kinh người đó, hần liếc mắt qua thân thể của cô, một suy nghĩ loé lên trong hần, giọng nói khàn khàn lại tiếp tục vang lên:

“Đứng dậy đi. “

Câu nói này khiến tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, bởi vì với độ tàn nhẫn này, hần sẽ không bao giờ để cho một tội nhân đứng thẳng trước mặt mình. Cô thoáng kinh ngạc rồi ngay lập tức đứng dậy. Hần hỏi lại một lần nữa:

“Cô có thể vì tôi mà làm bất cứ chuyện gì sao?!”

“Ừm” Cô gật đầu cười.

“Coi đồ. “ Hần ra lệnh. Ngay lập tức, con dao trên bàn được phóng đi, như một mũi tên xé rách không khí, xẹt ngang qua vành tai của hần, cắm thẳng vào bức tường sau lưng.

Hần cười, một nụ cười khát máu. Con giận dữ đã bị thay thế hoàn toàn bằng một sự điên cuồng chưa từng có, ánh mắt của hần loé lên sự nguy hiểm cùng tàn nhẫn.

Hần cầm cây súng trên bàn lên, bắn hai phát vào đôi chân ngọc ngà của cô, lập tức dòng máu đỏ tươi phụt ra, cô khụy xuống, nụ cười bất đắc dĩ vẫn còn trên môi đối lập hoàn toàn với tình cảnh hiện giờ của cô.

Mặc dù A Kiều đã trải qua không biết bao nhiêu phen sống chết nhưng nhìn thấy cảnh này hần cũng có chút kinh sợ cùng tán thưởng đối với Mạc Dao.

Dòng máu đỏ tươi chảy ra nhuộm đầm đôi chân tuyết trắng của cô, tà áo tím cũng bị nhuộm thành một mớ loang lổ, ánh mắt cô rung động như đang chứa chấp một nỗi niềm gì đó, môi cười run rẩy phun ra vài chữ:

“Anh... tàn nhẫn thật đấy. “

Hần hừ lạnh, mắt ung liếc qua đôi chân đã bị hần bắn hồng, giọng nói khàn khàn chứa một tia chán ghét:

“Đem xuống “

Hai tên hộ vệ kia nhắc cô dậy, choàng tay cô lên vai mình rồi đem đi. Hần ngồi đó nhìn theo bóng lưng thâm thẳm của cô, trong mắt chứa thêm vài phần suy tư khó dứt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hình phạt

Lạnh lẽo cùng âm u, rùng rợn cùng tịch mịch, Mạc Dao vừa tỉnh dậy liền biết mình đang ở cái địa phương nào, nếu không khác gì so với suy nghĩ của nàng thì chắc chắn đây chính là nhà ngục của hần, nơi này tên gọi chỉ có hai chữ Quý Lệ.

Phía dưới động hai cái sau đó liền có một con chuột nhắt chui ra từ đồng rom, mặc dù nàng không sợ chuột nhưng thân là nữ nhân, lại ở cái nơi hẻo lánh này nên khi thấy có động tĩnh nàng cũng thực có chút giật mình, huống chi là từ nãy tới giờ nàng nằm trên đồng rom chứa đầy chuột a...

Nhích thân một cái, đau đớn liền từ dưới đùi nàng dâng lên, theo bản năng nàng hướng về phía dưới thân nhìn một cái, oa, quả thực là... bộ váy sườn xám diễm lệ của nàng giờ đây đã được thay bằng một cái váy trắng đơn thuần, phía dưới hai đùi nàng đều đã được băng lại, trắng ngát một mảnh.

Ngoài cửa, một cái buro hần lính công tiến tới, hần mở cửa ra, mặt không biểu cảm nói với Mạc Dao:

“Uy, hiện tại ngươi chuẩn bị chút, theo ta đi lĩnh phạt.”

“Được.” Mạc Dao đáp lại một cái, trên mặt vẫn là nụ cười dửng dưng kia, hoàn toàn không có chút đáng sợ hãi của kẻ sắp vào tử địa.

Mạc Dao chống hai tay xuống đất gượng người dậy, mặc dù chân nàng còn đang có thương tích, nhưng dù gì thì nàng cũng đã từng là một cái đệ nhất đặc công sát thủ a, chút hình phạt của Quý Lệ thì có là gì, huống hồ là kiếp trước nàng đã lĩnh không ít phạt ở đây, hình thức phạt nàng cũng có biết chút ít.

Quý Lệ được phân ra làm hai loại, một là dành cho phạm nhân ở bên ngoài, hai là dành cho nhân công của tổ chức.

Phía nàng thì chắc là thuộc về loại một đi, vì nàng còn chưa có gia nhập tổ chức, sau này có đi lĩnh phạt thêm lần nữa thì cũng có cái để hành diện a, ít ai trong tổ chức đã từng trải qua cả hai loại phạt đâu nga.

Mặc dù hình thức phạt được phân ra nhiều loại cùng nhiều cấp nặng nhẹ khác nhau, nhưng chung quy cũng chỉ là hành hạ thể xác lẫn trí óc của người khác thôi, cho nên nàng cũng không bận tâm lắm về cái việc này.

Mà cái địa phương Quý Lệ này cũng thật là biến thái quá đi, phạt thì cũng đã dành mà sau khi phạt xong ngươi liền được vài cái bác sĩ giúp ngươi hồi sức, phạt rồi lại hồi sức, hồi sức rồi lại tiếp tục phạt, mà độ nặng nhẹ của hình phạt lại ngày một tăng, cho dù ngươi có chịu được thì trí óc của ngươi cũng không có chịu nổi cái loại hành hạ này đâu nga.

Thoáng một cái suy nghĩ nàng đã được đưa tới nơi chấp phạt, nhìn một chút dụng cụ cùng một chút trang trí tượng quý xung quanh, thân thể nàng vô thức run lên vài cái, cái bầu không khí u ám này cũng là quá đáng sợ đi, dọa chết tiểu bảo bối a....

Chưa được một lúc, phía sau nàng đã nhiều hơn một cái ngoại nhân, các phạm nhân khác cũng đã bắt đầu tới, xếp sau lưng nàng một hàng dài, lão đầu chấp phạt cũng đã đến, hần nhìn một cái rồi hướng phía nàng cho một cái ám hiệu, gọi nàng lên đài chấp phạt.

Nàng ung dung bước lên đài, lão đầu tiến tới, cột chặt hai tay nàng rồi treo lên cao, tiếp đến, lão vòng ra phía sau lấy từ trong túi một cái roi cá đuối dài, trên roi gắn đầy gai, mỗi cái gai đều chứa một chất kịch độc, gọi là Tuyệt Vọng độc.

Về cái độc này nàng cũng đã tìm hiểu qua, kết quả..... con mẹ nó chứ, độc này cũng quá là biến thái đi, sớm không phát, muộn không phát lại nhắm vào lúc ngươi tuyệt vọng nhất mà phát, đau đớn sẽ từ lục phủ ngũ tạng ngươi mà truyền ra, đến khi đó có Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.

Đương nhiên, kết quả đó cũng chỉ là đối với phạm nhân bọn hần, còn nàng, sống hai đời hai kiếp mà không đối phó được thì quá là mất mặt tổ tiên gia thế nhà nàng rồi.

Cái gọi là Tuyệt Vọng độc thì cũng chỉ có hiệu nghiệm đối với cái nhân đang tuyệt vọng, nếu trong quá trình chấp phạt nàng có thể giữ vững ý chí thì tuyệt đối không có một chút nội thương, cùng lắm cũng chỉ là thương tích bên ngoài.

Nghĩ vừa dứt, lão đầu bên kia cũng bắt đầu chấp phạt, mỗi lần tay lão vung lên liền có một đòn roi hướng người nàng quất tới, vừa xong roi thứ nhất, da nàng đã bắt đầu rỉ máu, cái váy trắng nay cũng đã rách tươm, bất quá mười roi đầu tiên cũng đã qua, hiện tại cũng chỉ chờ xong mười roi cuối cùng nàng liền được nghỉ a, nhiều nhất vẫn chỉ là tổn ít công sức giữ vững ý chí đi.

Về phía lão đầu chấp phạt, sức lực ban đầu nay cũng đã giảm đi không ít, không phải bởi vì nàng là nữ nhân mà hần liền giảm nhẹ hình phạt, cái hần chú ý chính là thái độ dửng dưng của nàng.

Hần thân làm chấp phạt lão nhân cũng đã hơn năm năm, chưa bao giờ thấy phạm nhân nào có thái độ như này, nhiều nhất cũng chỉ là cắn răng chịu đựng, nhưng đây nàng là nữ nhân lại dửng dưng không một chút nhăn mày, đau đớn hình như không có tác động đến nàng nhiều, hảo cảm của hần đối nàng liền tăng lên không ít.

Thoáng cái mười roi cuối đã xong, hai cái lính công buro hần có hảo ý giúp nàng lăn đến tận phòng giam, đối với ngoại nhân có hảo ý giúp đỡ, nàng không ngại giúp lại vài lần, nhưng đối nàng có ác ý, tất nàng sẽ diệt đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Vượt ngục

Hai canh giờ sau khi nàng chấp phạt xong, một cái bác sĩ y phục trắng đến, giúp nàng thay thuốc, tiện tay ném cho nàng bộ áo khác, vẫn là cái váy trắng đơn thuần nhưng so với cái váy rách tuơng đầy máu kia thì tốt hơn nhiều.

Trước khi vị bác sĩ kia rời đi, nàng tiện miệng nhờ hân cấp cho nàng một cái lọ thuốc đuổi chuột, dù gì thì nàng cũng còn ở lại thêm vài ngày nữa, sống chung với chuột thì được, nhưng mà ăn nằm với nó thì nàng còn chưa có muốn đâu nga...

Trên cổ động một cái, cái kia dây chuyền của nàng liền phát ra ánh sáng đỏ, chớp chớp một hồi, nàng đưa tay lên, gạt cái sợi dây chuyền xuống, đưa mặt dây chuyền hướng đối diện mắt, cho nó quét một lần vòng mạc, tiếp đến, trước mặt nàng hiện ra một cái ảo ảnh màn hình, trong đó là một cái vị nữ sĩ, đầu tóc rối bù, đeo đôi kính cận tròn che cả nửa khuôn mặt, trên người còn khoác thêm một cái áo trắng tiến sĩ, tay cầm lọ thuốc màu gì đó, đặc đặc tím tím.

“Có cái gì sự tình a?!” Nàng nhàn nhả dựa vào tường hỏi cái vị kia.

“Uy, Dao Dao, người đang ở cái địa phương nào?! “ Cái vị kia trực tiếp bỏ qua câu hỏi của nàng mà tiến đến thắc mắc của y.

“Nhà lao a. “ Trong đầu nàng bỗng thấp thoáng bóng dáng của ai kia, nàng bật cười đáp cái câu hỏi.

“Hiện tại người có hay không đến được?! “ Vị kia gấp gấp hỏi cái vấn đề.

“Coi như là không tiện a.” Mạc Dao đáp.

“Vậy phải làm sao?!“ Vị kia cuống quýt lên, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

“Uy, nghe nói nhà người mới làm ra vài bộ quân hoá đúng chứ?!“

“Cái này thì có liên quan gì đến cái kia sự tình a?! “

“Hiện tại ta đang thiếu vài bộ, người cấp cho ta mấy cái, xem như là thù lao đi, cấp xong ta liền đến bồi người chơi mấy dạng. “ Mạc Dao thủy chung giữ bộ dạng dửng dưng, người ngoài nhìn vào còn không biết là nàng đang giả trư ăn thịt hổ a.

Bên kia cái nữ sĩ ngây thơ nghe thấy, lập tức đồng ý cái điều kiện của nàng, kết thúc cuộc đối chuyện.

Bên ngoài cửa, một cái buru hân lính canh đi ngang qua, Mạc Dao thấy người, vội vàng gọi lại. Cái buru hân lính canh kia cũng không chút nghi ngờ tiến đến, Mạc Dao lập tức đưa ra giọng điệu nhờ vả, nói với hắn:

“Uy, huynh đệ, có thể hay không giúp ta một việc a?! “

“Có thể, người liền nói cho ta nghe một chút. “ Buru hân lính công kia nghe thấy, do dự một chút liền đồng ý cấp cho nàng một cái trợ giúp.

“Được, vậy người giúp ta chuyển lời với lão đại người, nói là nữ nhân ở tù giam số 666 trước cấp hắn cái tạ lỗi, nàng có việc đi trước, vài ngày nữa sẽ trở về lĩnh đủ phạt a. “

Dứt lời, nàng đập mạnh vào gáy hắn, không cho hắn cái thời gian phản ứng, cả thân người đồ sộ của hắn đổ rạp xuống, một toán binh lính bên kia nghe thấy tiếng động cũng bắt đầu chạy đến, trước mắt bọn hắn là cảnh cửa ngục mở toan, người cũng biến mất không vết tích.

Tên lính cầm đầu rút bộ đàm dặt sau lưng ra báo cáo, lập tức những cái báo động bắt đầu vang lên tiếng, hắn cho hai tên lính ở lại vác cái người còn đang ngất nằm trên đất về trại, còn lại bọn hắn mỗi người chia nhau phương hướng mà chạy.

Ở cái địa phương cứu thương của trại giam Quỷ Lệ, thân ảnh nhỏ con của Mạc Dao thấp thoáng xuất hiện dưới gầm xe chứa bệnh nhân, cái thân xác to con của gã lính canh kia cũng đủ cho nàng ẩn nấp.

Con đường ra khỏi nhà lao cũng không phải dễ dàng, trên đường, khắp nơi đều là các cơ quan mật trùng trùng điệp điệp nguy cơ chết chóc, khả năng duy nhất cũng chỉ có thể theo đám lính canh mà tháo chạy.

Đến cái địa phương, nàng từ dưới xe bò ra, mắt liếc thấy cái xe tải bên cạnh liền trèo thẳng vào, tiếp đến khởi động xe, ra khỏi cái địa phương trại giam.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bạn cũ

Sau khi Mạc Dao rời khỏi cái địa phương nhà giam thì đã là gần hai canh giờ, hiện tại nơi nàng cần đến chính là cái địa phương Thần Bí đảo nhỏ, nơi đó chính xác là một cái đảo không người, không thú, lại nằm giữa biển khơi, muốn đi đến đó chỉ có cách duy nhất là mượn thuyền bè mà bơi ra.

Mà bên kia, sau khi Mạc Dao đi đã gây ra một cái náo loạn khắp trại giam Quỷ Lệ, người người đều đang lung sức tìm nàng.

Tại cái thời điểm mà nàng đi, Trình Thiên bên này cũng vừa có một cái công sự khẩn cấp, một bộ phận hắc đạo bên châu Á vì không chịu được sự cai trị của hắn nên bùng phát bạo loạn. Hiện tại hắn cũng phải khẩn cấp bay qua đó để dẹp loạn.

Từ đây sang đó tính cái thời điểm phải là hơn 15 canh giờ, cho nên khi Trình Thiên đang an tọa trên máy bay thì Mạc Dao bên này cũng đã tới được cái địa phương Thần Bí đảo nhỏ.

Thần Bí đảo nằm giữa vùng biển rộng lớn, trên đảo chỉ toàn là cây cối rậm rạp, cái địa phương này hoàn toàn không có lấy nổi một tín hiệu của sự sống, thế nhưng từ năm năm trước, nơi đây đã đón nhận thêm một cái tân thành viên, người này không ai xa lạ chính là cái vị nữ sĩ ngây thơ mới vừa rời gọi nàng cầu trợ giúp.

Có lẽ sẽ chẳng nhân nào ngờ được một cái vị tiền sĩ làm náo loạn cả giới khoa học khi vừa tròn mười bảy tuổi nay lại trú ẩn tại cái địa phương khi ho có gáy này, từ một vị thiên kim của gia tộc sản xuất vũ khí lớn nhất nhì châu Âu lại tự biến mình thành một dã nữ chỉ vì sở thích biến thái của y.

Cha là tộc trưởng của gia tộc Hoả Dật, nương là cựu thủ lĩnh của đội đặc nhiệm quốc tế 4F, anh cả y là thủ lĩnh đương nhiệm của đội 4F, anh hai y là một cái trùm buôn bán vũ khí, còn y chính là một cái dã nữ quanh năm suốt tháng lao đầu vào mấy cái ống nghiệm chứa đầy hoá chất độc được.

Thoáng một cái suy nghĩ, Mạc Dao đã đứng trước cổng. Đẩy cánh cửa rỉ sét ra, nàng chậm chậm bước vào một cái nơi đầy khói bụi, dưới làn khói trắng thoát ẩn xuất hiện một cái bóng nữ, đầu tóc rối xù, mặt mũi nhem nhuốc và cái cặp kính cận quen thuộc ngàn năm không đổi, cái nhân đứng trước mặt nàng không ai khác chính là cái vị nữ sĩ ngây thơ Hoả Dật Thiên.

Mất thấy y đang trong quá trình điều chế thuốc, nàng nhìn quanh, tìm một cái ghế trông có vẻ vững chắc rồi ngồi xuống, an tọa.

Hoả Dật Thiên và nàng quen biết đã được 7 năm thời gian, trong một lần đến Italia, nàng vô tình gặp được một cái khát nữ, y phục rách rưới, mặt mũi nhem nhuốc.

Khi đó y đang ngồi bên vệ đường, ngẩng mặt lên trời, thấy lạ, nàng cũng tiến đến, ngồi xuống, ngẩng mặt lên trời, sau đó hỏi ra mới biết, y không phải là khát nữ mà là một cái tiền sĩ, ở trong nhà chế được gần 3 tháng, nay là ngày đầu tiên y ra khỏi nhà, ngồi đây nhìn trời cũng chỉ để hít không khí mới mà thôi.

Duyên phận của y và nàng cứ thế mà bắt đầu, mặt dù hai người không nói nhiều, cũng không hiểu nhau được bao nhiêu, nhưng những gì y làm đều có nàng ủng hộ, ngược lại những việc nàng làm y cũng không phản đối, mối quan hệ giữa nàng và y chính là không nói, không hỏi nhưng vẫn hiểu.

Giữa y và nàng không có những điều thừa thãi, chỉ có khi người cần thì ta giúp, khi ta cầu thì người hỗ trợ, mối quan hệ của cả hai chính là dùng sự im lặng để giải quyết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Quá trình nghiên cứu cơ thể của Thần

Rốt cuộc nàng cũng đợi được lúc y chế xong được phẩm, cầm cái kia bình thuốc tím tím, Mạc Dao thích thú lắc qua lắc lại, nghiêng đầu nhìn thủy được tím. Nàng nhìn y, cấp một cái câu hỏi:

“Uy, Tiểu Thiên Tử, bây giờ ta làm gì a?!”

“Thử thuốc. “Y dùng tay, đẩy đẩy gọng kính, toàn thân toát ra cái bộ dạng của một trí thức nhân, khác xa với vẻ đùa nháo lưu manh của cái kia mỡ nữ nhân.

“Tiểu Thiên Tử, cầu cấp lai lịch. “Không phải là nàng không tin cái khả năng bào chế được phẩm của y, nhưng dù gì thì nàng cũng là cái kia thử thuốc nhân, cho nên cầu cấp cái lai lịch của thuốc cũng là không có quá đáng nha.

“Mê thuốc, thời gian ứng nghiệm tầm 5 ngày, không có tác dụng phụ. Khi thuốc ngấm, người sẽ lâm vào trạng thái ngủ say, sẽ không có bất kỳ tổn

thương gì đến người cơ thể. “Y từ tốn cấp cho nàng một dòng lai lịch dày đặc.

“Tốt, nhắc cho người nhớ, trong quá trình ta thử thuốc, cảm không được đụng chạm đến ta cơ thể. “Sở dĩ nàng nhắc y như vậy là vì vài lần trước, cũng trong quá trình nàng thử thuốc, y lột sạch nàng ra, bắt đầu nghiên cứu toàn bộ nàng cơ thể, y gọi cái này là “quá trình nghiên cứu cơ thể của Thần. “

Y im lặng, cúi mặt xuống, bộ dạng oan ức rất đáng thương, tiếng lòng của y cũng đang hét gào “Ta cũng chỉ muốn xem thử cơ thể của người vì cái gì lại hoàn mỹ như vậy.

Vì cái gì người lại mềm mại như vậy.

Vì cái gì ngay cả cái kia của người vết sẹo cũng hoàn hảo như vậy.

Vì cái gì aaaaaa.....”

Nàng thở dài, không đành lòng gờ tay lên, xoa xoa cái đầu xù của y rồi dốc hết bình dược phẩm trên tay vào họng, dòng nước tím bắt đầu chảy vào cơ thể nàng, nó len qua mọi góc ngách trong cơ thể, thủy dược bắt đầu ngấm vào nội tạng, khiến nàng trở nên mệt mỏi và yếu ớt, nàng vô lực ngã lên ghế sofa, đôi mắt cũng từ từ híp lại.

Y dùng tay nâng nâng gọng kính, tiến lên sửa lại thế nằm của nàng, phủ cho nàng một cái chăn dày rồi ngồi xuống, tựa lưng vào sofa, từ từ chìm vào giấc ngủ.

London, Anh

Phía Tây thành phố đang xảy ra một cuộc bạo loạn giữa những phe phái băng đảng trong giới hắc đạo, nhiều băng đảng đã tự tách khỏi Satan để đi tìm một vùng đất mới, nơi mà chúng có thể tự làm chủ chính mình, không phải khom lưng trước ai đó một lần nữa.

Những năm gần đây, thế lực của Satan đã bắt đầu lan rộng sang châu Âu, bọn chúng đã khởi động một cuộc truy sát những băng đảng nhỏ, sau đó thì bắt đầu hợp tác với những gia tộc lớn trong công cuộc đánh chiếm toàn bộ giới hắc đạo.

Mặc dù Satan chỉ vừa mới gia nhập châu Âu cách đây không lâu, nhưng sự phát triển và những thủ đoạn tàn nhẫn không nương tay của thủ lĩnh đã khiến những thế lực lớn trong giới hắc đạo phải dè chừng.

Không có tên ngốc nào muốn làm loạn trước Satan, nhưng con thỏ bị ép quá thì cũng sẽ cắn người, chỉ có điều con thỏ ngu ngốc này lại không biết mình đã cắn nhầm một con sói hoang dại, một con quỷ không có tính người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bạo vương

Bầu trời u ám, mây đen kéo tới, những con gió nổi lên, chuẩn bị chào đón sự xuất hiện của một vị khách đặc biệt.

Trong biệt thự của gia tộc Lavaren

Tình trạng căng thẳng đã kéo dài trong nhiều giờ liền, mọi nhân vật quan trọng đều đã có mặt đầy đủ.

Ngồi ở ghế chủ tọa là một người đàn ông trung niên, gương mặt của hắn hiện lên vẻ âm hiểm tối tăm, hai hàng ghế bên trái phải của hắn cũng đã đầy ắp người, đa số là những lão già râu tóc bạc, cũng có gã bụng phệ, đầu trọc, bọn họ đều là những con cáo già trong giới hắc đạo ở châu Âu. Sở dĩ, đêm nay họ tập trung đầy đủ như vậy là vì họ nhận được thông báo đêm nay, con quỷ ấy sẽ tới.

Trong không gian tĩnh mịch u tối, cánh cửa lớn bật mở, bên ngoài khung cửa sổ bỗng chốc xuất hiện hai tiếng sấm vang, mưa đổ xuống như thác nước, ngoài cửa, người đàn ông bước vào. Hắn như một con quỷ vừa trời lên từ địa ngục, gieo rắc nỗi sợ cho bao người.

Cộp, cộp, cộp. Tiếng giày da vang lên như chiếc búa tạ gõ vào tận sâu bên trong đáy tim của mỗi người ở đây, sự hiện diện của hắn chính là con ác mộng lớn nhất đời người, nếu có người sống sót qua đêm nay chắc hẳn cũng sẽ mãi mãi không quên được thời khắc định mệnh này.

Đám người đang ngồi đồng loạt đứng dậy, người nào người nấy run như cây sậy, chỉ duy có người đàn ông tọa chủ vị kia là bất động, người có mắt nhìn đều thấy, mặc dù gương mặt của hắn không lộ ra một chút sợ hãi nào, nhưng ngón tay đang run lên từng con đã tố cáo chính bản thân hắn.

“Ysiria, lâu lắm rồi mới có dịp gặp lại ông. “Hắn phát tay, chậm rãi ngồi xuống ghế đối diện với Ysiria.

Người đàn ông tên Ysiria kia cố giữ bình tĩnh, cất giọng trầm lạnh đối đáp với hắn:

“Chính xác là từ khi ta và cậu ký kết giao ước, chúng ta đã không còn gặp mặt...”

Hắn cười nhìn sự sợ hãi đang được che giấu phía sau lớp da dày của người đàn ông kia, chậm rãi phun từng chữ, cất ngang lời nói của gã:

“Chuyện bạo loạn là do ông?!”

“Ha, Trình thiếu, cậu càng ngày càng ăn nói lỗ mãng. Chuyện bạo loạn thì có liên quan gì đến tôi?!”

Mặc dù biết hắn đã nhận ra nhưng gã vẫn cố sức bao biện tội lỗi của mình.

“Kiêu. “Đôi mắt ung của hắn loé lên sự nguy hiểm, A Kiêu đứng phía sau nhận được lệnh, lập tức tiến lên, đặt trước mặt gã một xấp giấy tờ và một phong bao chứa rất nhiều bức hình, toàn bộ đều là bằng chứng tố cáo tội lỗi của Ysiria và đồng bọn.

Gã không cần xem cũng biết được đồng giấy tờ trước mặt là gì, gã biết Trình Thiên là một kẻ rất kiêu ngạo nhưng mọi việc hắn làm đều được tính toán kỹ lưỡng, những gì không chắc chắn hắn sẽ không bao giờ động tới. Hôm nay, hắn đã tự mình xuất thủ thì chắc chắn hắn sẽ không về tay không.

“Nếu đã xem xong thì có phải ta cũng nên tính toán một chút?!”

Vẫn là giọng điệu như cũ nhưng lần này một tia âm cũng không có bên trong.

“Phải, là ta làm vậy thì sao, dù gì thì ngươi cũng đã biết rồi, bây giờ muốn tính toán thì cũng phải xem thử có còn mạng để tính hay không. “Gã điên cuồng lên tiếng, hiện tại tất cả đều đã bại lộ, nếu hắn đã không muốn tha cho cái mạng của gã thì cùng lắm là liều chết một phen vậy, hôm nay nếu phải chết thì cũng là cùng nhau chết.

“ANH EM, LÊN!!! “Gã hét gào nhưng lại không chú ý một điều, từ lúc nào phía sau gã lại nhiều thêm hai người, nòng súng lạnh lẽo đang chia thẳng vào thái dương của gã.

Những tên còn lại cũng nom nớp lo sợ, hiện tại bọn hắn có hai lựa chọn, một là đầu hàng, ít nhiều gì vẫn còn có khả năng giữ lại mạng sống cho mình, hai là liều chết với gã thì giữ lại được cái danh dự, tự tôn của một thằng trong giới hắc đạo.

Thấy tất cả đều đứng im bất động, gã điên tiết quay người quát luôn hai tên phía sau, dù gì thì gã cũng là một người nổi danh trong giới, không biết đám đá thì chẳng phải là tự tìm đường chết sao, đã lọt vào vũng bùn này thì ít nhất cũng phải biết cách đứng vững trong hồ, không thể dễ té ngã được.

Gã cướp súng, quay người, nhắm thẳng vào trái tim của hắn, tay chưa kịp bóp cò thì đã trúng một phát đạn vào ngay đầu. Gã lăn ra, chết không nhắm mắt.

Khói thuốc còn bốc lên trên tay A Kiêu, ngay từ lúc gã có động tĩnh, y đã chuẩn bị sẵn rồi.

Trình Thiên liếc mắt nhìn qua thi thể của Ysiria lần cuối rồi xoay người, bỏ đi. Hắn vừa ra khỏi cửa, một đám hộ vệ hai bên đã bắt đầu đóng cửa lại, nhốt luôn bọn kia trong đó. Hắn mở cửa xe, ngồi vào trong, A Kiêu đóng cửa rồi cúi thấp người xuống, thông qua cửa sổ nhận lệnh của hắn. Y bước về phía tên thủ lĩnh của đám hộ vệ, truyền lệnh cho hắn:

“Đốt đi.”

Nói xong hắn quay người, lên xe. Cỗ xe từ từ lăn bánh, phía sau là khung cảnh lửa đỏ bùng lên bao trùm tất cả, biệt thự kiêu sang quý phái nay đã chìm trong biển lửa, kết cục của kẻ phản bội vĩnh viễn không thể thoát khỏi từ “chết”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Về nước

Sau khi rời đi, Trình Thiên trực tiếp lên máy bay về nước, cho đến khi máy bay hạ cánh xuống phi trường ở Thượng Hải thì đã là ngày hôm sau.

A Kiêu vẫn luôn theo sát Trình Thiên, để đảm bảo sự an toàn cho chủ nhân, y luôn tự mình làm tất cả mọi việc, từ lái xe cho đến phụ tá.

Y giúp hắn mở cửa xe rồi tự mình trèo lên ghế lái, đảm bảo mọi sự đều an toàn lúc này y mới quay sang cung kính hỏi hắn:

“Chủ nhân, bây giờ chúng ta đi đâu a?!”

“Về tổng bộ.”

“Vâng.”

Cỗ xe bắt đầu lăn bánh, 1 khắc sau đã về đến tổng bộ của Satan. Hấn từ cửa bước vào, chưa đi được một nửa đoạn đường đã có người chặn lại, người đến chính là cái nhân cầm đầu lính ngày đó, hấn run rẩy do dự không dám đến gần Trình Thiên, A Kiêu liếc mắt liền hiểu nên giúp hấn truyền vài lời:

“Chủ nhân, bên trại giam Quỷ Lệ vừa xảy ra một số cái sự tình, người trước có thể giành chút thời gian để nghe a?!”

“Nói. “Trình Thiên bên này một mặt cũng phối hợp với A Kiêu, để cho nhân kia nói một chút sự tình, xem như là kiểm chuyện để làm, dù gì thì hấn cũng đang rảnh rồi.

“Lão đại, cái kia... ba ngày trước, khi người vừa đi,... bên trại giam liền để thoát một tù nhân... hấn còn... còn lưu lại cái tin nhắn cho người”

“Hừm? Thoát tù nhân?!” Sát khí của hấn lập tức dâng lên, đến nỗi cả A Kiêu đứng bên cạnh cũng không nhịn nổi mà run lên vài cái

“Tin nhắn. “Hấn trước là muốn nghe thử cái nhân nào to gan đến mức đã rồi đi lại còn lưu lại tin nhắn cho hấn.

Nghe thấy vị ý của hấn, nhân kia lập tức thối lui để cho một cái nhân khác tiến lên, người đến đầu ai xa lạ chính là cái gã buu hấn lính công bị nàng đập cho ngất xỉu.

Hấn vừa tiến lên đã bắt đầu áp ứng kể chuyện:

“Lão đại, ngày đó nàng ta trước khi rời đi đã nói... trước cấp người cái tạ lỗi,... nàng có việc gấp đi trước,... vài ngày nữa sẽ trở về lĩnh đủ phạt. “

“Nàng là cái nhân nào?!” “Một tia sáng loé lên trong mắt hấn, sự thú vị điên cuồng đã bắt đầu dâng lên, trong đầu hấn bỗng chốc liền xuất hiện bóng dáng của một người.

“Bẩm, nàng là tù nhân ở cái phòng 666, ngày đưa vào là ngày 26 tháng này. “Nhân kia phản ứng mau lẹ, nhanh chóng cấp cho hấn một cái thông tin đầy đủ.

A Kiêu đứng cạnh bên như nhớ ra điều gì đó, y tiến lên, cúi thấp người bẩm báo:

“Chủ nhân, ngày 26 tháng này là ngày chúng ta đến Kim Diện quán, nàng... chắc là cái nhân đó. “

Hấn im lặng hồi lâu rồi cười âm hiểm

“Kiêu, chuẩn bị quà.” Ha, dám tự ý rồi bỏ hấn, nàng nghĩ đây là đâu chứ.

“Vâng. “

Hấn thu lại ý cười trên mặt, đưa mắt liếc nhìn hai cái nhân kia, buông một câu tràn đầy lãnh ý rồi rời đi:

“Nên làm gì thì làm đi. “

“V....vâng. “Mặt mày hai gã tái mét, một khi hấn đã nói như vậy thì tức là cái mạng của hai gã giữ được hay không là còn tùy vào số phận

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Món quà bất ngờ

Thần Bí đảo.

Cạch, cạch, cạch. Hoà Dật Thiên ngồi bên cửa sổ, trên bàn làm việc của y là một cỗ máy tính, đơn giản, hiện đại. Trong màn hình mờ ảo bỗng xuất hiện thân ảnh của một nam nhân. Hấn cung kính bẩm báo với y:

“Tam tiểu thư, theo thông báo mới nhận được, Trình Thiên đã trở về tổng bộ vào sáng hôm qua, hiện tại vẫn chưa có động tĩnh. “

“Chuyến năm lô quân hoả mới nhất qua chỗ Trình Thiên đi. “

“Vâng. “

“Lát nữa, người qua đây giúp ta chuyển một thứ cho hấn. “

“ Vâng. “

Dứt lời, màn hình tự động ngắt kết nối. Y gấp máy tính lại, đứng lên, bước về phía phòng ngủ. Trên giường, Mặc Dao đang say giấc, gương mặt của nàng trông rất nhu thuận khác xa so với vẻ nửa bi nửa hỷ lúc bình thường.

Y đứng đó, đôi đồng tử nâu tím như xoáy thẳng vào thân thể của nàng, tia tính toán mờ ảo bỗng chốc vụt qua đáy mắt, y thở dài rồi tự nói với mình:

“ Xem như là giúp người một lần nữa vậy. “

Bên ngoài tổng bộ đột nhiên xuất hiện một loạt xe tải chở hàng. Đến trước cổng, một tên nhảy từ trên xe xuống tiến đến nói gì đó với gã gác cổng, tên kia do dự một hồi rồi lùi vào trong.

Trên thư phòng.

A Kiều đứng bên cạnh nghe điện thoại, vẻ mặt y kỳ quái, bỗng y ngáy người ra một lúc rồi lại quay sang bấm báo với hân:

“ Chủ nhân, dưới lầu đột nhiên xuất hiện xe chở hàng của Hoà Dật gia, họ mang đến năm lô quần áo mới cho chúng ta, nghe nói... đó là sinh lễ của người. “

“ Nhận. “ Hân im lặng một hồi lâu sau đó quả quyết phun ra một chữ.

Kết quả này không ngoài dự đoán của A Kiều, y biết chủ nhân nhà y là một người rất tham lam, ví dụ như chuyện vừa rồi, mặc dù nói năm lô quần áo kia là... sinh lễ của hân, cho dù hân nhận cũng chưa chắc hân đã chịu cưới nữ nhi nhà người ta, bởi vì theo suy nghĩ của hân, vật là tự người đưa đến, cho dù ta không nhận giúp người thì người cũng không có quyền thu hồi về, ai bảo người khi không lại dâng đồ lên cho ta.

Đang ngáy người suy nghĩ, đột nhiên y lại nhớ tới điều gì đó, quay sang hỏi ý hân:

“ Chủ nhân, Hoà Dật gia còn gửi cho người một cái bưu kiện nữa. “

“ Đem lên. “ Hân nhíu mày suy nghĩ, không quá 1 giây hân đã quyết định xong mọi việc.

“ Vâng. “ A Kiều quay người đi ra ngoài.

Vài phút sau, một cái hộp cỡ lớn nằm gọn dưới sàn nhà. A Kiều gỡ mảnh giấy dính kèm trong đó ra, đưa lên cho hân. Mảnh giấy nhỏ chỉ ghi vắn vện một dòng “ hàng dễ vỡ “, nhìn nét chữ viết hân dễ dàng nhận ra người gửi cái bưu kiện này là một cái nữ nhân.

Hân đưa mắt nhìn cái bưu kiện, lạnh giọng:

“ Mở. “

A Kiều nhận được lệnh liền tiến tới, nắm chắc con dao trong tay, vừa định rạch hộp ra thì Trình Thiên bỗng lên tiếng:

“ Dừng ”

A Kiều lập tức dừng lại, y đứng thẳng người, mắt nhìn về phía Trình Thiên như muốn hỏi ý. Hân nheo mắt nhìn chăm chăm vào cái hộp rồi ra lệnh:

“ Ra ngoài. “

Y bỗng ngáy người rồi lập tức phản ứng, nhanh chân bước ra. Hân nghiêng đầu lắng tai nghe cái gì đó rồi chậm rãi cầm dao lên dứt khoát rạch cái hộp ra. Khi nhìn kĩ được vật bên trong rồi lúc này hân mới thật sự kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cục dân chính

Môi đỏ như son, tóc đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, thì ra là... nàng.

Hân nhếch mày, môi cong cong khê cười, mắt ung liếc nhìn kiện váy ngủ ren trên thân, hoàn mỹ đường cong cùng đồi núi nhấp nhô, phía dưới là hai cái đại bánh bao lấp ló sau làn váy.

Hắn không ngờ ngày đó nhìn thân thể nàng so sánh cùng hiện tại khác xa nhiều.

A, con mồi đã dâng tới miệng, vậy, hắn sẽ từ từ thưởng thức. Ngao, nhưng mà cái kia mỡ nhân cũng thực là gan lớn, nàng bất tỉnh như vậy, kia mỡ nhân sẽ là tự thân cấp nàng thay cái váy ngủ, a đích xác là gan rất lớn, người của hắn cũng tùy tiện động vào?? Cái kia hậu quả, chính là tự trách mình đi.

Mắt ung loét lên tia âm hiểm, bất giác liếc về phía nàng mới đổi thành thích thú điên cuồng.

Mèo nhỏ, tính là dùng đại thử dụ người vào hang, không ngờ lại có nhân cấp ta một cái là người, như vậy cũng là tự trách cái nhân kia a, ta hình như là còn chưa có động thủ nga...

1 ngày sau.

Bất tỉnh năm ngày liền kia cái nhân nằm trên giường đã từ từ khai mắt. Nàng vừa khai liền thấy ánh nắng trên đầu hướng về phía mắt nàng mà chiếu, chói vô cùng.

Sau một hồi lau lau dụi dụi, hiện tại nàng mới tỉnh ngộ, phát hiện ra cái phòng này cũng là ở cái khác địa phương a, như thế nào lại quen thuộc đến như vậy?

Nguyên lai đây chính là cái phòng nhà nàng trong kia hồi ức, mà cái địa phương này chẳng phải là nhà hắn sao?

Nàng theo bản năng liếc xuống thân người, trên đó là một kiện váy ngủ ren, mà cái size này cũng thật là vừa vặn đi, a nhưng mà chẳng phải là nàng ngủ một giấc kia là ở nhà Tiểu Thiên Tử đi, có gì mà ngủ xong hiện tại liền đổi chỗ ở, đổi luôn cả y phục??

Rất nhanh có người liền đến giải toả cái thắc mắc của nàng, mà cái nhân kia cũng thực không ai xa lạ chính là gia chủ này nhà Trình Thiên.

Ngay lúc nàng đang khai mở y phục thì hắn ung dung, nhàn nhã mở cửa đi vào, hơn nữa câu đầu tiên hắn nói đúng thật là không khiến cho nàng thích chút nào.

Bằng cái giọng điệu mờ ám cùng phách lối, hắn hoàn toàn không có ngạc nhiên mà xia xói thẳng mặt nương tử (tương lai) của mình:

“A, người hiện tại là đang thay y phục? Tốt, thay xong thỉnh xuống dưới lĩnh phạt đi.”

“Tâm can, người thật sự là chẳng có chút nào kiên nhẫn a.” Trước tình cảnh này, nàng cũng không hổ danh là mặt dày ba tấc đất, tự nhiên, bình tĩnh tiếp làm xong cái thay y phục.

“Kiên nhẫn?! Là cái gì a?!” Hắn đây hoàn toàn là một cái bộ dáng trẻ lên ba non nớt chưa hiểu sự tình.

“Ta cũng không biết. Chỉ là tiện miệng nói chơi thôi.” Hắn là tâm can bảo bối của nàng a, hắn đã không biết lý nào nàng lại biết.

“Tâm can, người đây là đang sắc dụ ta a.” Nhìn cổ áo rộng mở của hắn, nàng lưu manh đùa giỡn.

“Người chắc là không.” Hắn cũng không thua kém, đưa mắt liền nhìn thấy hai đại bánh bao lấp ló sau kiện áo sơ mi.

“Cho dù là sắc dụ thì cũng chính là dụ người đến cục dân chính a.”

Cái này cũng coi như là mục đích nàng tiếp cận hắn đi.

“Ta chính mình kết hôn còn cần đến cái gì cục dân chính a?! “Ha, dụ hắn đến cục dân chính, cái này còn chưa có nhân nào thử, bắt quá nhìn đáng người nàng, cũng xem như là không tệ.

“Cái này cục dân chính cũng chỉ là hình thức thôi, nếu người không thích bắt quá thì tự ta chứng nhận vậy.”

Ngoại nhân không biết còn tưởng nàng cùng hắn là đang uyên ương đùa giỡn, cũng là chính nàng biết mối quan hệ giữa hắn và nàng hiện tại còn chưa có bắt đầu.

Nhưng mà sớm muộn cũng sẽ có ngày nàng ung dung mà xích hắn lại, lôi đến cục dân chính a.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Em Thật Là Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.